Cura de terrat

Un metge eminent molt conegut a Catalunya, em deia l'altre dia que els nostres terrats tenen virtuts sanitoses que a penes ningú sap aprofitar.

En ells podem oferir, a nostres vies respiratòries, un aire més pur que'l dels pisos i menys carregat de matèries extranyes que el del carrer.

Els nostres terrats reben, directament, l'oreig del mar i la llum del cel, i la gent empiocada els tenen més a ma que Vallvidrera o les llordes platges del Morrot, úniques que resten disponibles pels que no volen empentes.

Al terrat un malalt hi munta fàcilment o s'hi transporta amb poc dispendi de forces i diners. De manera que és un gran consol això de saber que, amb el mateix preu del lloguer, disposem d'un sanatori. Però, amics meus, Deu m'en lliuri de la cura de terrat. Es clar que jo no soc un home com els altres; és clar que a mi la vida m'entra pels ulls i el que no m'adobés l'ànima no m'adobaria pas el cos.

Comprenc que l'afirmació del metge de qui jo soc devot, es raonable i certa i que en una ciutat mediterrània com la nostra, els terrats participin de la benfactora influencia de les nostres platges i dels nostres comellars.

Precisament m'encaparra aquesta veritat. Com resistir la temptació de guarir-me i com conciliar-la amb el pànic estètic que m'inspira la visió ~~d'una~~ ~~pot~~ ~~d'antenes telefòniques~~, de l'escarodat de la balustrada, dels remats esfòrics de la mateixa, de les cordes d'estendre la roba, del rebatut de la torratxa, de la molsa negra dels recons, de la perspectiva de tantes cornises, de tants cimboris, de tanta arquitectura idiota, de tan guix emmotllat, ~~de tanta xarmi~~ ~~estètica~~, de tanta xemenera banal, de tanta cúpula vil, de tants parallams guerxos, de tantes fumeres industrials, de tanta canonada d'aiguera, de tants espiralls, dipòsits, barres, barrons, gabies, fustam, llençols, camises, i calsotets extesos... Entre els llocs horripilants on l'home hi acaba la paciència i hi pica de peus com si patís mal de queixal, els pitjors son les sales d'espera de les estacions carrileres i els passadís del despatx de cèdules. No obstant ja mai de la meva vida m'hi ~~soc~~ aburrit, ~~m'A~~ un terrat, fills meus, és un desert d'horitzontals, és la monotonia del maó de pla i del rebatut, és l'esperit de la bastida, del paleta gris i del manobra roig que hi halenen... Ni els pardals hi volen tractat.

d'aquesta infinitat d'antenes de telefonia sense fils

i el

i he

i però

es